

въ много радости и грижи.

— Тъй е, бръмбарице, мила,
челядта, кайшъ, де си скрила?

— Тука, въ дънера на бора,
тамъ зимасъ не идватъ хора
и децата не ни бъркатъ,
съ ножъ кората не човъркатъ.
Ами ти?

— Азъ? както лани,
всички пакъ въ едно събрани.

Ехъ, защо не сме богати,
що си нѣмаме палати,
що си нѣмаме прислуга! . .

Въ друго царство си е друго!

— Що приказвашъ тъй сестричко,
нали тука има всичко!

Ни сме гладни, ни сме жедни,
нито пъкъ сме толкозъ бедни;
нали ни е сладъкъ хлѣба,
какво друго ще ни трѣба?

Да е чисто на сърдцето,
Богъ да пази отъ небето!

— Ахъ, блазя ти, бръмбарице,
скромна, весела душице!

Мене всичко пъкъ ме дразни,
само чуждото ме блазни;

и да знаешъ какъ завиждамъ
нѣщо чуждо като виждамъ!

И отъ мжка не се храня,
все лежа въвъ кална баня,
а пъкъ тя ме тъй изсмука,
кожата ми се напука!

— Що се върна, като било
всичко чуждо толкозъ мило?

Що си кжща не направи
да живѣешъ тамъ съсъ здраве?

— Що ли? никой не ме кани.

Толкозъ дни прекарахъ лани
все да скитамъ, все да диря;
уморихъ се най-подире

да ми казватъ: „Ти си чужда!“

— Ехъ, сестрице, нѣма нужда
да се блѣскашъ, пжтъ да биешъ
за тази капка — дето пиешъ;

вредъ земята си е сжща,
що ти трѣба чужда кжща!

— То е мжка, що да правя
ще се мжча да забравя!

Сбогомъ, мила бръмбарице!

— Сбогомъ, жабке, хубавице!

Дора Габе

Редакцията моли, най-учтиво, ония отъ абонатитѣ,
които не сж се издължили, да си платятъ абонамента
чрезъ синодалната пощенска чекова смѣтка № 280, като
уведомяватъ за това и редакцията.